

ŐSZI TÁJ – ŐSZI SZERELEM

...mintha érintésre várna egy itt hagyott gondolat;
tavaszt, nyarat rejtve, a múltó lomb alatt
még trillázva játszva fuvolák friss dalát,
évgyűrűkbe fonva az idők illatát –

fülledt csend csillagán, csellóhangján zengve,
barna bársony-csóké fuvallatra lesve
csal a táj, dús kebel, emlője a Napnak,
bölcsoje és sírja, éjnek, virradatnak,

életnek, halálnak, szerelemnek, szónak,
temetve a halált, temetve a holtat
új reményt énekel a semmi szívéből –
örök-hű vallomást, örök szerelemről.

MINDIG VÁRVA

Szép Advent – szép vágyakozás,
...már fényesül a lélek,
s a szó, a szív halk ütemre jár,
most üzennek a fények,
egy, gyertya lángja már is ég!
Szürke napjaink tiszta színt remélnék:
maradjon mindig kéken az ég!
Szép Advent – örök várakozás!
a pusztaság nem elég,
kutatjuk még messzi-múltunk mába futó fonalát,
szép Advent – örökös remények:
hol, hófehér a hajnal, s a szó, a szív, ölelésre vár –

KÖRÖK KÖRÉBEN (8 ÉV AZ ART.PAGONY-KÖRBEN)

Utak futnak közel s távol
az idő-világ spirálfonalán,
fényektől felderengő utak:
közel, távol s még távolabb.

Régi idők alkonyaiban nincs veszve
semmi még, hisz ma is mindent összetart:
tengernyi árból született kultúra,
előbb csak sziget, végül a part.

Tölts körünkben néhány órát!
mely száz-évek órája is lehet,
itt büszkén szárnyalnak a fények,
magával repít a képzelet.

Ég és föld! Ördög és pokol!
Istenek, angyalok –!
itt mind együtt lakik,
s ha sötéten hull alá az éj,
ne félj! Már elmúltak kínjaik –
itt újra derül az ég,
a Nap magasra hág,
és mind kedves, ki velünk tart,
itt mindenki jó barát!

Tölts körünkben néhány órát
a jelen és múlt fénylő fonálán,
hol folyton futnak az idő-utak,
közel, távol, s még távolabb!

SZAVAK

Egyre nyílnak már...

Szavak bújnak ki a csendből,
mint feltörő hóvirág,
fehér-hajnalt álmodva,
egy nagy szűzi-réten át –

egyre nyílnak már...

betöltenek utcát, teret
a csend-szívű virágok,
mégsem menthetik meg őket,
ezt a kutya világot!

LABDA

Labda, a labda,
fent száll a magasba.
Pattog, csak pattog,
figyelj, ne kapkodj!

Száll a labda, száll magasba,
repül jobbra, repül balra
s pattog, ne kapkodj!
Ne kapkodj, ha pattog!

Figyelj jobban,
kapd el gyorsan,
s ott van már a
karjaidban!

Labda, a labda,
ott van a magasba'.
Ugorj, hát bátran,
már bent van a zsákban!

Száll a labda, száll magasba,
repül jobbra, repül balra,
ugorj, hát bátran,
már bent van a zsákban!

EMLÉKEINK

Gondolatok egy jubileumi tárlaton.

Virág nyílt tarkán a dombon,
szekér zörgött a dűlőúton át,
kese-bajszú kisparaszt
bízta fűrgén fakó lovát.

*

Csend simult a csendre
a messzi-lanka tájon,
szűette vén idő pihent meg
a gazdag, dúskeblű határon.

*

Messze, tanya állt,
fénylőn fehéren
s búza aranylott
ott, odáig, éppen.

*

... fáj lelkünk-e tájért
s a szívért, mely itt
ezer évekig dobogott,
a száz-színű gazdag nyárért,
és értük! ...ma már mind halott.

*

Ezer évek telnek,
napok hullnak éjre
s éjek jönnek napra,
csak dobog, dobog a szív,
már ki tudja mi hajtja?

*

Mire lesz a jövő?
s az vajon jövő-e?
ha nincs már benne a szív,
csak, mi magáért dobog,
s ha nem ragyog a hajnal,
és árvák a csillagok!

*

Fény kellene, új fény!
Új, gazdag fény!
Végtelenrónákon szántó,
tisztá, önfeledt remény!

2013. jan. 26. Hézső Ferenc Munkácsy-díjas festőművész
75 éves.
Isten éltesse!

ÖRÖK IDŐ

...velünk múlik a múlt s
nekünk születik a hajnal is,
a kakasszót kiáltó reggel,
a kakasszót váró holnap is
és zajong zúg-zúg,
tüze mind-mind hevesebb,
míg belecsitul a hamvadó nyárba
s elindul titkon csendesen
a belenyugvó örök hallgatásba
...szavunk sincs már
csak egy lágyfényű hajnal az emlékezés
belecsitulva a hamvadó mába,
némán, csendesen,
egy örök hallgatásba...

...s zajong zúg-búg
tovább múlik, múlik a múlt...

PESTI TAVASZ

Egy esti pesti út után
ötlött fel e kis talány.
Melyik lehet szebb?
Pest, vagy talán, Buda?
Ezúttal, mi Pestet róttuk,
de szemben ott volt, Buda.

Ám figyelmet nem csak
e két part érdemel,
ki, szervezte az utat,
e vers, most, Róla énekel!
Haja őszbe fordult,
mosolya a nyárba,
szíve tavaszt lengett
a város nagy zajába.

Kedvünk így vidám volt
s Vig lett ott a Színház,
bár a téma komoly
és a programunk, száz!

Opera, Nemzeti,
Margitsziget ránk várt!
és aki tehette,
múzeumban is járt.

Angyalszárnyon repített
az a Pesti Tavasz,
kinek neve, védjegy:
Bagi Marika az!

KRÚDY KOSZORÚJA

*Egy fiákerre szállt tán',
mely messzi-útra viszi,
s ott tovább kíséri Őt,
a Vörös postakocsi.*

Mily szabadon szárnyalt benne a gondolat:
kalandok, szerelmek virultak a nyárba'
s mindazt mi volt szíve vágya,
elhozta még hű Szindbádja.

*

Kincset a Naptól, szerelmet a nyártól,
zamos nedűt Bachus asztaláról.

*

Finom, arany-füstű ott a világ,
soha nem múló pillanat
ködbe-omló angyalszíve vár,
ott bizton már csak a lélek halad.

*

Zsongó-homályú vén kocsmák zugában
megállt a pillanat,
lokálok asztalain a gondolat
még most is ott matat.

*

Kis tisztek, dámák, zsokék, házmesterek, stricik,
egy nem múló világban ma is őt keresik.

*

Talán soha nem múlik el a szívük bújja,
hisz bennünket fon körbe Krúdy koszorúja.

LEVÉL, HAZA

Anyámnak írok kishazámba,
hol oly szépen cseng mindig a szó,
hol édesebben hív az álom,
s ott minden más, és jobb, ami jó.

Fülemben még a régi dallam,
egykori füttyjelünk, bátorít,
s míg elnyomom könnyeim árnyát,
ismerős hárs illat meglegyint,

de, mások itt mégis e tájak,
ha közeleg a lágycsend
egyre csak látni, látni vágylak!
Hazám! Sosem lesz bennem már rend...?

Levelet írok kishazámba:
Anyám! Ott miénk a legszebb szó!
Tudd, hogy megyek, és újra látlak!
Mert ölelni is csak ott a jó!

WHITNEY HOUSTON EMLÉKÉRE

A lenyugvó Nap alkonyi csendje
ha hangod bársonya bennem bűg,
belenyúl mélyen, mélyen szívembe
s keserűn ontja, fájón a bűt.

Hallgatom dalod, barna-bűs csendet,
az érzéki, álom-ízű éjt,
szíveddel érzem a műlő percet,
perzselő tűzet, a szenvedélyt:

Öleljen szavad s műljon az óra,
szakítsd magadnak a végtelent!
...megállt az idő... ölelj hát újra,
most értűnk dalolod éneked!

*

A lenyugvó Nap alkonyi csendje
belenyúl mélyen, mélyen szívembe,
hangod bársonya bennem bűg,
keserűn ontja, fájón a bűt.

ARAD: 1849. OKTÓBER 06.

*„És addig? addig nincs megnyugvás,
Addig folyvást küszködni kell. –
Talán az élet, munkánkért,
Nem fog fizetni semmivel,” **

...és vérszínűvé vált a reggel, az alkony,
minden szívdobbanás hasított és fáj;
...még Aulich, Damjanich, és Vécsey várt:
szolgálták büszkén s szolgálták volna még
e száz sebből is vérző, vén magyar hazát!

... siratódalt borzong szívünkbe a szél,
kiverten kószál a pest-budai parton,
s éjsötétben vár az ajtót-koppantó
elvérző remény, sok hú katona arcon...
oda lett Márciusunk... ébredő nyár!

oda már a vitézi vad lángolás,
a kokárdát duzzasztó tisztaszavú szél:
maradt a gyász, a végtelen néma gyász...
egy vézna sugár sem simíthat a tájon,
sötétbe simult a föld a meggyötört,
bús magyar magányon...

**Petőfi Sándor: A XIX. Század költői*

MESÉL A CSIGAHÁZ

Amíg csiga voltam
egymagamban jártam,
nem lehetett nekem
soha társas házam.

Nem fogadtam senkit
díszes palotámban,
az ajtómat néha
napokra bezártam.

Palotámban nem volt,
se villany, se csengő,
ennek ellenére
nagyon előkelő.

Amíg csiga voltam,
a világot jártam,
rejtélyes utakon
de sok mindent láttam.

Mellettem suhant el
a rohanó élet,
kígyók azt sziszegték:
házat szeretnének!

Nem törődtem velük,
volt nekem jobb dolgom,
cifra csapat gyűlt már
odafent a dombon.

Siettem, futottam,
nehogy lemaradjak,
az esti meséből
én is hallgathassak!

Így tudok majd szépen,
édesen aludni,
tűzoltócsigásat,
merészet álmodni.

El is kapott engem
rögvest ott az álom,
szarvam kinnfelejtve
aludtam az ágyon.

Reggel elindultam,
hátamon a házam,
így nem maradt otthon
semmi a kamrában!

Vittem mindig mindent,
igazolvány, zsebben,
bár az én lakhelyem
mindig itt van helyben.

Hajléktalan csiga,
az csak a meztelen,
de én nem lehetek
soha ily esztelen.

Házamon a házszám
nem csak irka-fírka,

én mindig ott lakom,
ami rá van írva!

Egyszer egy zöld tücsök
roppant felbosszantott,
házam előtt ugrált
s hangszerén cincogott.

Hegedűjén akkor
olyan nótát játszott,
hogy a csigabőröm
teljesen átázott.

Fájdalmasan húzta
a nótáját éjjel,
én meg telesírtam
szívem csigakönnyel.

Csöpögött a sok könny,
hullt a zápor szerte,
csigaszívem akkor
meghasadt egy percre.

Kihalt a csigaház,
társtalanul tátong,
nincsenek szomszédok,
nem jönnek barátok.

Ma már ez csak emlék,
olyan, mint egy álom.
Szarkaláb nyílik már
rég a csigaházon.

